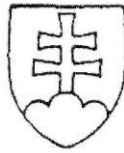

6Co 195/10-171
IČS:1307220136

Okresný súd Bratislava III
Bratislava

Došlo 28. 07. 2010 5

..... KRÁT PRÍLOH
..... HOD. RUBRIK

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

ÚSTAV PAMÄTI NÁRODA
PODATEĽŤA

Došlo: 5 - AUG. 2010 / 003660

Číslo: SR/2007 / 00621

Prílohy: Vybavuje:

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Lenky Praženkovej a JUDr. Juraja Mateju v právnej veci žalobcu: **Mgr. Fedor Mikovič**, bytom Hájnická ul. č. 91, Sliach, proti žalovanému: **Ústav pamäti národa**, Nám. Slobody č. 6, Bratislava, **o ochranu osobnosti**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 25. marca 2010 č. k. 43C 233/2007- 146, rozhodol

t a k t o:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutej časti **potvrďuje**.

Žalovanému sa nepriznáva náhrad trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že žalobca bol neoprávnene evidovaný pod registračným číslom 5096 ako agent v registračnom protokole Krajskej správy Zboru národnej bezpečnosti – Správa ŠTB Banská Bystrica, žalovanému uložil povinnosť zverejniť na svojej internetovej stránke www.upn.gov.sk úplné znenie právoplatného rozsudku a povinnosť vymazať do 15 dní od právoplatnosti rozsudku na svojej internetovej stránke www.upn.gov.sk všetky údaje k osobe žalobcu pod registračným číslom 5096, žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že Mestský súd v Prahe rozsudkom zo 14.7.1993 č. k. 32C 46/92- 46 určil, že žalobca nebol spolupracovníkom ŠTB, i keď bolo preukázané, že bol v materiáloch ŠTB evidovaný ako tajný spolupracovník v kategórii agent. V osvedčení SIS podľa § 9 ods. 1 zák. č. 451/1991 Zb. zo 7. 4. 1994 je uvedené, že žalobca nie je evidovaný ako osoba uvedená v § 2 ods. 1 písm. b/ zák. č. 451/1991 Zb. Žalovaný zverejnil na svojej internetovej stránke zoznam spolupracovníkov býv. ŠTB, v ktorom je žalobca evidovaný pod registračným číslom 5096 ako agent. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba je čo do základu plne dôvodná. Tvrdenia žalobcu o tom, že nebol tajným spolupracovníkom ŠTB žalovaný nesporeval, pričom právoplatným rozsudkom Mestského súdu v Prahe zo 14.7.1993 č. k. 32C 46/92- 46 bolo vyslovené, že žalobca nebol spolupracovníkom ŠTB. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd prvého stupňa uzavrel, že žalobca bol neoprávnene evidovaný v materiáloch býv. ŠTB ako agent. Evidencia žalobcu v materiáloch býv. ŠTB preto predstavuje neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu chránených § 11 a nasl. Obč. zák. S poukazom na tieto závery súd prvého stupňa v zmysle § 13 ods. 1 Obč. zák. poskytol žalobcovi morálnu satisfakciu vo forme určenia, že žalobca bol neoprávnene evidovaný pod registračným č. 5096 ako agent v registračnom protokole Krajskej správy ZNB – Správy ŠTB Banská Bystrica, žalovanému uložil povinnosť zverejniť rozsudok na jeho internetovej stránke a povinnosť vymazať z internetovej stránky všetky údaje týkajúce sa žalobcu. V časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Obč. zák. súd prvého stupňa žalobu zamietol s odôvodnením, že v tejto časti by žaloba bola dôvodná iba voči subjektu, ktorý nepravdivé údaje o žalobcovi zhromaždil, prípadne voči jeho právnenému nástupcovi – Slovenskej republike. Okrem toho, zák. č. 553/2002 Z.z. neukladá žalovanému povinnosť overovať pravdivosť údajov, ktoré je podľa tohto zákona povinný zverejňovať. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a napadol ním výrok, ktorým bola žaloba v časti náhrady nemajetkovej ujmy zamietnutá a výrok o trovách konania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť mu 600.000,- Sk (19.916,35 eur) z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a povinnosť nahradiť mu trovy konania. Uviedol, že pokiaľ súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaný neoprávnene zasiahol do jeho osobnostných práv, nemohol zároveň logicky dospieť k záveru, že v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalovanému chýba pasívna vecná legitímácia. Dôvodnosť žaloby v časti náhrady nemajetkovej ujmy vyplýva z toho, že už samotné spájanie určitej osoby s býv. ŠTB predstavuje veľmi závažný zásah do osobnostných práv občana. V jeho prípade treba prihliadnúť aj na to, že nepravdivé údaje o jeho spolupráci s ŠTB boli zverejnené už druhýkrát a to napriek skutočnosti, že už v roku 1993 bolo právoplatne rozhodnuté o tom, že vo vzťahoch býv. ŠTB bol evidovaný neoprávnene.

Odvolaací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav vecí a z jeho skutkových zistení vychádzal v celom rozsahu aj odvolaací súd.

K zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo pri činnosti, ktorá bola žalovanému uložená zákonom č. 553/2002 Z.z. Je preto nesporné, že k zásahu došlo činnosťou žalovaného, i keď na základe zákona. Žalovaný je teda pôvodcom namietaného zásahu a je preto vecne pasívne legitimovaný v spore o ochranu osobnosti vyvolanom týmto zásahom. Je dôvodná námietka žalobcu, že ak žalovaný neoprávnene zasiahol do jeho osobnostných práv, nemôže mu chýbať pasívna vecná legitimácia v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Obč. zák. Napriek tomu odvolaniu nemožno vyhovieť.

I keď je nepochybné, že zverejnenie evidencie žalobcu ako agenta v registračnom protokole býv. ŠTB na internetovej stránke žalovaného predstavuje závažný zásah do jeho osobnostných práv, nemožno prehliadnúť, že žalovaný je zo zákona povinný zverejňovať na svojej internetovej stránke zväzky býv. ŠTB (§ 19 zák. č. 553/2002 Z.z.) a že – ako správne uviedol súd prvého stupňa – tento zákon mu neukladá povinnosť overovať si pravdivosť údajov, ktoré je povinný zverejňovať. Možno teda zhrnúť, že žalovaný zverejnením údajov o žalobcovi plnil zákonnú povinnosť, i keď na druhej strane treba konštatovať, že účelom zákona č. 553/2002 Z.z. nie je zverejňovať údaje o osobách, ktoré sa ocitli v evidenciách ŠTB, i keď s ŠTB nespolupracovali. Tu sa prejavuje nedokonalosť právnej úpravy, pretože zák. č. 553/2002 Z.z. na jednej strane žalovanému ukladá povinnosť zverejňovať zväzky a dokumenty býv. ŠTB bez overenia pravdivosti údajov v nich obsiahnutých a na druhej strane zverejnením nepravdivých údajov dochádza k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv dotknutého občana.

Po vyhodnotení všetkých uvedených okolností dospel odvolaací súd k záveru, že nie sú splnené podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcovi podľa § 13 ods. 2 Obč. zák. Súd prvého stupňa preto rozhodol správne, keď žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol. Vzhľadom na čiastočný úspech a neúspech oboch účastníkov konania súd prvého stupňa postupoval správne, keď o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na ich náhradu.

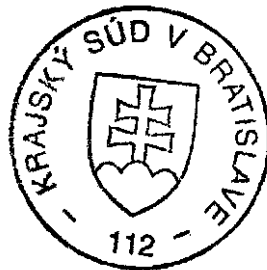
Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v napadnutej časti, ktorou bola zamietnutá žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a ktorou žiadnemu z účastníkov nebola priznaná náhrada trov konania.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému žalovanému nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

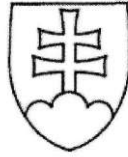
V Bratislave, dňa 24. júna 2010

Za správnosť vyhotovenia:
Andrea Gabíková

JUDr. Martin Murgaš
predseda senátu

ÚSTAV PAMÄTI NÁRODA PODATEĽŇA	
Došlo: 21. APR. 2010	001901
Číslo: DR/2007/00621	
Prílohy:	Vybavuje:

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III. v Bratislave, samosudkyňou JUDr. Annou Klepáčovou, v právnej veci navrhovateľa: **Mgr. Fedor Mikovič**, bytom Hájnická 91, Sliach, štátny občan SR, proti odporcovi: **Ústav pamäti národa**, Nám. Slobody 6, Bratislava, IČO: 37 977 997, o ochranu osobnosti s priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, takto

r o z h o d o l :

Súd u r č u j e , že navrhovateľ bol neoprávnene evidovaný pod registračným číslom 5096 ako agent v registračnom protokole Krajskej správy Zboru Národnej Bezpečnosti – Správa ŠTB Banská Bystrica.

Odporca je p o v i n n ý zverejniť na svojej internetovej stránke www.upn.gov.sk úplné znenie právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava III, vo veci 43C 233/2007.

Odporca je p o v i n n ý vymazať do 15 dní od právoplatnosti rozsudku na svojej internetovej stránke www.upn.gov.sk všetky údaje k osobe navrhovateľa pod registračným číslom 5096.

Súd z a m i e t a návrh o náhradu nemajetkovej ujmy zaplatením 20.000,- eur.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom na začatie konania (§ 79 ods. 1. 2 O.s.p.) zo dňa 07.04.2005 (doručený súdu) po pripustení zmeny návrhu (§ 95 ods. 1 O.s.p.) a po vylúčení veci proti SIS, so sídlom Vajnorská 39, Bratislava (pôvodne v návrhu na začatie konania označený ako odporca v 2/ rade) na samostatné konanie, domáhal proti odporcovi ochrany osobnosti s priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch tak, že odporca bude povinný vymazať osobné údaje navrhovateľa zo svojej internetovej stránky www.upn.gov.sk a publikovať tam ospravedlnenie za neoprávnené uvedenie jeho mena v zozname spolupracovníkov Štátnej bezpečnosti v tomto znení:

• Ústav pamäti národa bezdôvodne eviduje a uvádza osobné údaje Mgr. Fedora Mikoviča v zozname spolupracovníkov bývalej tajnej politickej polície a spolu s SIS zodpovedá za tento akt, ktorý sa hrubým spôsobom dotkol jeho osobnosti, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Mestský súd v Prahe v roku 1993 vyhovel návrhu Fedora Mikoviča v konaní proti bývalému Federálnemu ministerstvu vnútra a na základe záznamov v jeho osobnom spise, ktorý o ňom ako osobe nepriateľskej režimu, viedli agenti bývalej ŠtB z úseku boja proti vnútornému nepriateľovi, ako aj na základe výpovedí svedkov rozhodol: Určuje sa, že žalobca nebol spolupracovníkom Statní bezpečnosti. Žalovaný je povinný vymazať do 15-ti dnu od právoplatnosti rozsudku vo svojich evidenciách o žalobcovi údaj, že bol osobou uvedenou v § 2 odst. 1 písm. b/ zák. č. 451/1991 Sb. Priebeh a výsledky súdneho procesu dokázali, že zaevidovanie jeho mena v zozname spolupracovníkov ŠtB, bez jeho súhlasu a proti jeho vôli bolo tendenčné, účelové, zamerané na kompromitovanie jeho osoby kvôli odmietnutiu spolupráce s ŠtB. Spis, ktorý na požiadanie súdu v Prahe predložila žalovaná strana - Federálne ministerstvo vnútra na čele s vtedajším federálnym ministrom vnútra ČSFR Jánom Lángešom - naopak dokazuje, že za občianske postoje, novinárske pôsobenie vo vysielaní československého rozhlasu v auguste 1968 ako i za občianske postoje a názory po roku 1968, ŠtB Fedora Mikoviča evidovala a perzekvovala ako osobu nepriateľskú vtedajšiemu režimu. ÚPN nespĺnil povinnosť, ktorú mu uložil súd, za čo sa Fedorovi Mikovičovi ospravedľňuje.

• Tento text bude Ústav pamäti národa na svojej internetovej stránke vedľa osobných údajov navrhovateľa publikovať dovtedy, kým odtiaľ neodstráni alebo nevyčierni všetky údaje spojené s osobou navrhovateľa.

Zároveň žiadal, aby súd odporcovi uložil povinnosť do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku uhradiť navrhovateľovi nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 600.000,- Sk ako satisfakciu za ohrozenie jeho osobnej vážnosti, ľudskej dôstojnosti a občianskej i profesnej cti.

Skutkovo návrh zdôvodnil tvrdením, že odporca zverejnil na svojej internetovej stránke nepravdivé údaje o osobe navrhovateľa spolupracujúceho s tajnou službou ŠtB v kategórii agent a podľa § 13 O. z. uplatnil právo na ochranu svojej osobnosti s právom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

V rámci prípravy pojednávania odporca vo svojom písomnom vyjadrení na svoju obranu uviedol, že svojim zákonným postupom sa nedopustil neoprávneného zásahu do osobnostných práv navrhovateľa a navrhovateľ predloženými dôkazmi nepreukázal a neosvedčil, že ich plnenie bolo vykonané v rozpore so Zákonom ako zásah do práv na ochranu jeho osobnosti zo strany odporcu. Odporca sa preto nepovažoval za vecne a následne ani procesné pasívne legitimovaný a preto žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť.

Na pojednávaní dňa 27.09.2007 odporca k nedostatku svojej pasívnej legitimácie dodal, že podľa § 19 ods. 1 v spojení s § 26 ods. 2 Zák. č. 553/2002 Z.z. mal odporca priamo **zákonnú povinnosť zverejňovať údaje formou tlače a formou elektronických médií, pričom nemal a ani nemá uloženú na základe žiadneho platného právneho predpisu povinnosť preverovať správnosť týchto zápisov a údajov, ktoré je povinný zverejňovať.** Plnením zákonných povinností teda odporca nemohol zasiahnuť do práv na ochranu osobnosti navrhovateľa. Navyše odporca nezverejnil zoznam spolupracovníkov bývalej ŠtB - tajnej polície, ale zverejnil podľa zákona len prepis registračných protokolov a v týchto prepisoch boli registrovaní rôzni ľudia a v rôznych kategóriách. Podľa

archívneho zákona odporca nie je oprávnený nijakým spôsobom a to ani na základe rozsudku súdu zasahovať do archívnych dokladov a preto v tejto časti povinnosť vymazať o navrhovateľovi údaj, že bol osobou uvedenou v § 2 ods. 1 písm. b/ Zák.č. 451/91 Zb. je právne nevykonateľný.

Na preukázanie rozhodujúcich skutočností sa navrhovateľ dovoľával vykonania dokazovania (§ 120 ods. 1 O.s.p.) listinami : výpis z internetovej stránky (č. 1. 82), listiny tvoriace spis sp. zn. 14C 177/2005

Na preukázanie rozhodujúcich skutočností sa odporca dovoľával vykonania dokazovania (§ 120 ods. 1 O. s. p.):

- listinami: rozsudok KS v Košiciach č. k. ICo/350/2005-130 zo dňa 15.06.2006. listiny tvoriace spis sp. zn. 14C 177/2005.

Na zistenie skutkového stavu vykonal súd dokazovanie podľa § 120 ods. 1. O.s.p. na návrh navrhovateľa dôkazom listín ich prečítaním podľa § 129 ods. 1. O.s.p. z ktorých mal k predmetu prejednávanej veci preukázané, že:

- rozsudkom Mestského súdu v Prahe čk: 32 C 46/92-46 zo dňa 14.července 1993 súd určil, že navrhovateľ nebol spolupracovníkom štátnej bezpečnosti, hoci bolo dôkazné preukázané, že bol v materiáloch býv. ŠtB vedený ako tajný spolupracovník v kategórii agent, preto súd zároveň uložil odporcovi /SIS/ povinnosť vymazať do 15 dní vo svojej evidencii údaj, že navrhovateľ bol osobou uvedenou v § 2 ods. 1, písm. b, Zák. č. 451/91 Zb.

- z osvedčenia SIS z dňa 7.4.1994 podľa § 9 ods. 1, Zák. č. 451/91 Zb. mal súd preukázané, že navrhovateľ nie je evidovaný ako osoba uvedená v § 2 ods. 1 písm. b/ Zák. č. 451/1991 Zb.,

- z internetovej stránky odporcu / listinný dôkaz čl. 66/ mal súd preukázané, že odporca zverejnil zachovaný dokument SIS k osobe navrhovateľa, evidovaného činnosťou býv. Štátnej bezpečnosti ako vyhľadávanú osobu: s registračným číslom „5096“ uvedenú v archívnych záznamoch Registračných protokolov agentúrnych a operatívnych zväzkov Štátnej bezpečnosti spolu s publikáciou tohto zápisu, bez zápisu na jej vyňatie.

Z vyjadrenia odporcu k vykonanému listinnému dôkazu mal súd potvrdené, že k tomuto zachovanému dokumentu býv. Štátnej bezpečnosti sa neviazal zápis zákazu jeho zverejnenia v zmysle § 6 ods. 4, Zák. č. 553/2002 Z. z., rovnako nebol odporcovi predložený ani návrh na jeho vyňatie.

Z listinných dôkazov predložených odporcom mal súd preukázané, že rozsudkom KS v Košiciach č. k.: 1 Co 350/2005-130 zo dňa 15. júna 2006 odvolací súd potvrdil rozsudok súdu I. stupňa, ktorým bol zamietnutý návrh na určenie, že údaj evidovaný v príslušnej zložke Ústavu pamäti národa SR je nepravdivý v spojení s nárokom na ochranu osobnosti fyzickej osoby z dôvodu, že nie je možné sa úspešne domáhať zadosťučinenia pri výkone jeho povinnosti bez prekročenia právomoci zverejniť tieto archívne údaje, bez ohľadu na to, či takáto evidencia bola pravdivá alebo nie.

O pôvodnom návrhu navrhovateľa súd vo veci samej rozhodol rozsudkom č.k. 43C 233/2007-85 zo dňa 11.02.2008 tak, návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že navrhovateľ nepreukázal súdu, že odporca sprístupnil verejnosti údaj k jeho osobe, ako údaj vyňatý zo sprístupnenia, ktorým konaním došlo k porušeniu jeho povinnosti podľa § 6 ods.2, Zák. č. 553/2002 Z. z., resp. porušením ďalších povinností odporcu v zmysle cit. zákona / § 17, § 23, a nasl./.

Voči rozsudku č. k. 43C 233/2007-85 zo dňa 11.02.2008 v zákonnej lehote podal navrhovateľ odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s odôvodnením, že medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je SR viazaná majú prednosť pred zákonom, za predpokladu že zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Navrhovateľ v odvolaní poukázal na skutočnosť, že Ústavou SR je chránená nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, rovnako tak aj ľudská dôstojnosť, osobná česť, dobrá povesť a meno osoby. Navrhovateľ poukázal aj na čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, ktorý ustanovuje, že z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Navrhovateľ mal zato, že rozsudok napadnutý odvolaním je v rozpore s viacerými medzinárodnými právnymi normami a zmluvami, ktorými je SR viazaná a ktoré sú nadradené právnemu systému SR.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa na výzvu súdu zo dňa 14.05.2008 vyjadril písomným podaním doručeným súdu dňa 27.05.2008 tak, že odvolanie navrhovateľa považuje za neopodstatnené a z tohto dôvodu navrhol, aby bolo v celom rozsahu zamietnuté. V písomnom podaní, doručenom súdu dňa 08.08.2008 odporca vo vzťahu k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že z odvolania nie je zrejmé a konkretizované, v čom súd porušil právne predpisy, keď na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľ sa síce v odvolaní odkazuje na rôzne porušenia ľudských práv, ústavy, ktoré však vôbec nekonkretizuje. Z uvedených dôvodov odporca považoval odvolanie navrhovateľa za neopodstatnené a žiadal, aby odvolací súd odvolanie v celom rozsahu zamietol a rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O odvolaní navrhovateľa Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd svoje rozhodnutie **odôvodnil tak, že zverejnenie údajov o tom, že určitý občan bol spolupracovníkom ŠTB je mimoriadne vážnym zásahom do práva na ochranu osobnosti, za predpokladu, že zverejnený údaj nie je pravdivý.** S ohľadom ku skutočnosti, že odporca je zo zákona povinný zhromažďovať, spracovávať a zverejňovať údaje z materiálov ŠTB (§ 8 ods. 1 zákona č. 553/2002 Z.z.), nemôže byť odporcovi v konaní o ochranu osobnosti uložená povinnosť nezverejňovať materiály ŠTB (čo navrhovateľ ani nepožadoval). Bez ohľadu na povinnosti uložené odporcovi zákonom č. 553/2002 Z.z. je potrebné trvať na tom, že aj v rámci ich plnenia musí odporca konať tak, aby to nebolo v rozpore s takými oprávnenými záujmami občana, na ktorých treba s ohľadom na zabezpečenie nedotknuteľnosti základu jeho osobnosti za každých okolností trvať. Odvolací súd vyslovil názor (ktorým je súd prvého stupňa viazaný), že úlohou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní bude vykonať dokazovanie na zistenie, či navrhovateľ bol spolupracovníkom ŠTB v kategórii agent. Pri uvedenom dokazovaní bude potrebné prihliadať na právoplatný rozsudok Mestského súdu v Prahe, ktorým rozsudkom bolo určené, že navrhovateľ nebol spolupracovníkom ŠTB. Pokiaľ by navrhovateľ žiadal, aby odporcovi bola uložená povinnosť vymazať jeho osobné údaje zo svojej internetovej stránky, úlohou súdu prvého stupňa bude zvážiť, či má právomoc akýmkoľvek spôsobom meniť obsah registračných protokolov, resp. materiálov ŠTB a či teda konaním v tejto časti nebráni neodstrániteľný nedostatok podmienky konania – právomoci. V časti náhrady nemajetkovej ujmy bude potrebné vziať do úvahy, že odporca si zverejnením údajom o navrhovateľovi plnil iba povinnosť, ktorá mu bola uložená zákonom.

Súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol na pojednávaní uskutočnenom dňa 25.03.2010. Po otvorení pojednávania navrhovateľ žiadal, aby súd pripustil zmenu návrhu na začatie konania nasledovne:

Súd určuje, že navrhovateľ bol neoprávnene evidovaný pod registračným číslom 5096 ako agent v registračnom protokole Krajskej správy Zboru Národnej Bezpečnosti – Správa ŠTB Banská Bystrica.

Odporca je povinný zverejniť na svojej internetovej stránke www.upn.gov.sk úplné znenie právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava III, vo veci 43C 233/2007.

Odporca je povinný vymazať do 15 dní od právoplatnosti rozsudku na svojej internetovej stránke www.upn.gov.sk všetky údaje k osobe navrhovateľa pod registračným číslom 5096.

Odporca je povinný náhradou nemajetkovej ujmy zaplatiť navrhovateľovi sumu 20.000,- eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania, pozostávajúce zo zaplatených súdnych poplatkov.

Návrh na pripustenie zmeny petitu navrhovateľ odôvodnil potrebou určitosti, vykonateľnosti a zrozumiteľnosti rozsudku. Súd pripustil zmenu návrhu, tak ako navrhovateľ žiadal. Odporca s k zmene návrhu nevyjadril. Na preukázanie sporných skutočností súd nariadil dokazovanie podľa § 120 ods. 1 O.s.p. výsluchom navrhovateľa.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi uviedol, že s ŠTB nikdy nespolupracoval; že sa v plnom rozsahu pridrža svojej výpovede, ako je uvedená v rozsudku Mestského súdu v Prahe č. 32C 46/92 zo dňa 14.07.1993. Navrhovateľ trval na tom, že odporca ako štátom zriadená ustanovizeň hrubo porušila jeho práva zaručené Ústavou SR a medzinárodnými dohovormi. Počas normalizačného obdobia bol navrhovateľ za svoj postoj voči okupácii ČSSR v roku 1968 a za svoju účasť a vysielanie v československom rozhlase považovaný za druhoradého občana, nemohol vycestovať do cudziny okrem Maďarska a ZSSR, nemal kariérny rast. Teraz sa navrhovateľ dostal do rovnakej situácie pričinením štátu a štátnej organizácie, keď aj napriek rozsudku Mestského súdu v Prahe č. 32C 46/92 zo dňa 14.07.1993, bol publikovaný zoznam na webovej stránke odporcu, v dôsledku čoho boli negované všetky názory o osobe navrhovateľa z rozsudku Mestského súdu v Prahe. Požiadavku na náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ považoval za adekvátnu s ohľadom na následky vyvolané nepravdivým údajom.

Právom záverečného prednesu navrhovateľ žiadal návrhu vyhovieť. Odporca právo záverečného prednesu nevyužil, náhrady trov konania voči navrhovateľovi sa nedovoľával.

Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej ústava) každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti na ochranu mena.

Podľa čl. 3 Smernice pre prácu so spolupracovníkmi kontrarozvedky (A - oper -I - 3) tajný spolupracovník je osoba, ktorá bola získaná na spoluprácu spôsobom stanovenými týmito smernicami, udržiava s pracovníkmi kontrarozvedky konšpiratívny styk, plní uložené úlohy, podáva alebo predáva poznatky a informácie alebo poskytuje kontrarozvedke pomoc alebo služby, ktoré je potrebné utajovať.

Podľa čl. 6 cit. smernice rozlišujú sa tieto kategórie tajných spolupracovníkov:

- a) rezident,
- b) agent,
- c) držiteľ prepožičaného bytu

Podľa čl. 12 cit smernice agent je tajný spolupracovník, ktorý plní úlohy pri odhaľovaní, rozpracovaní a dokumentovaní protištátnej trestnej činnosti a úlohy smerujúce k predchádzaniu a zabráneniu tejto trestnej činnosti.

Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb Občiansky zákonník (ďalej O.z.) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 O.z. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 O.z. pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 O.z. výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Právnym prostriedkom ochrany základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do dôstojnosti, osobnej cti, či dobrej povesti sú prostriedky všeobecnej a zvláštnej ochrany v občiansko-právnom konaní vo veciach ochrany osobnosti pred všeobecnými súdmi.

Výpočet chránených osobnostných práv, uvedený v § 11 O.z. nie je vyčerpávajúci, občiansky zákonník chráni aj iné zložky a prejavy späté s osobnosťou občana, napr. dôstojnosť a vážnosť občana v spoločnosti.

Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie fyzickej osoby, ktoré zasahuje práva chránené ustanoveniami § 11 a nasl. O.z. a bez významu je skutočnosť, či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia alebo či šlo len o nedbalé preberanie poznatkov a ich šírenie. Neoprávneným zásahom je teda konanie, ktoré svojím obsahom, formou a cieľom sa dotýka práv chránených ust. § 11 a nasl. O.z. a je objektívne spôsobilé tieto chránené práva narušiť, prípadne ich ohroziť. Môže byť urobený ústne, písomne alebo inak, pokiaľ z tohto iného spôsobu je možné vyvodiť jeho zmysel a význam.

Zásah do osobnosti fyzickej osoby môže spočívať napr. v rozširovaní nepravdivých správ dotýkajúcich sa osobnosti fyzickej osoby, vo zverejňovaní i pravdivých správ z intímneho a rodinného života proti jej vôli, ďalej v nepravdivom obvinení z nečestného, resp. nemorálneho konania, v kritike presahujúcej obsahom, formou i cieľom rámec pravdivej a objektívnej kritiky a pod.

V určitých prípadoch však o neoprávnený zásah do osobnosti občana nepôjde, aj keď by sa tento zásah ako odporujúci objektívnemu právu zdanlivo javil. V právnej teórii i aplikačnej praxi sa hovorí o okolnostiach vylučujúcich neoprávnenosť zásahu resp. o okolnostiach, ktoré ospravedlňujú porušenie či ohrozenie osobnosti občana. Okolnosti, ktoré majú tieto právne následky, sú buď obsiahnuté priamo v právnych normách alebo z nich vyplývajú.

Za neoprávnený zásah do osobnosti občana chránenej všeobecným osobnostným právom nejde tam, ak:

- dotknutá fyzická osoba k zásahu do svojej osobnosti zvolila
- je tento zásah dovolený zákonom
- k tomuto došlo v rámci výkonu subjektívneho práva stanoveného zákonom
- iný subjekt plnil právnu povinnosť, vyplývajúcu mu zo zákona.

Vo všetkých uvedených prípadoch však zostáva vykonaný zásah oprávnený len vtedy, ak sa jednak stal primeraným spôsobom a jednak (súčasne) nie je v rozpore s takými oprávnenými záujmami občana, na ktorých je potrebné s ohľadom na zaistenie nedotknuteľnosti základu jeho osobnosti za všetkých okolností bezpodmienečne zotrvať.

Fyzická osoba, do osobnostných práv ktorej bolo neopravené zasiahnuté sa môže domáhať ochrany osobnosti občianskoprávnymi prostriedkami rôznorodého charakteru,

najmä sa môže domáhať upustenia od neoprávnených zásahov, odstránenia nepriaznivých následkov neoprávnených zásahov, resp. vzniknutého protiprávneho stavu či poskytnutia primeraného zadosťučinenia. Uvedené prostriedky ochrany osobnosti je možné uplatniť samostatne alebo ich možno kombinovať.

Účelom zákona č. 553/2002 Z.z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek Štátu 1939 - 1989 a o založení Ústavu pamäti národa v znení neskorších predpisov (vyjadrený v preambule zákona) je zachovanie poznania minulosti prostredníctvom sprístupnenia utajenej činnosti represívnych orgánov v dobe neslobody 1939 - 1989 a určenie zodpovednosti za porobenie vlasti, vraždenie, zotročovanie, lúpenie a ponižovanie, morálny a hospodársky úpadok sprevádzaný justičnými zločinmi a terorom proti nositeľom odlišných názorov, deštrukciu tradičných princípov vlastníckeho práva, zneužívanie výchovy, vzdelávania, vedy a kultúry na politické a ideologické účely.

Podľa § 2 písm. f) zák. č. 553/2002 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie dokumentom všetky druhy zväzkov, podzväzkov, informačných výstupov zo zväzkov, záznamov, personálnych (kádrových) spisov a osobných evidenčných kariet, ktoré sú predmetom sprístupňovania alebo zverejňovania podľa tohto zákona.

Podľa § 2 písm. f) zák. č. 553/2002 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie bezpečnostnou zložkou Štátna bezpečnosť, Hlavná správa vojenskej kontrarozvedky Zboru národnej bezpečnosti (III. správa), spravodajská správa Hlavnej správy Pohraničnej stráže a ochrany štátnych hraníc, odbor vnútornej ochrany Zboru nápravnej výchovy, Spravodajská služba Generálneho štábu Československej armády alebo predchodcovia týchto zložiek v období od 18. apríla 1939 do 31. decembra 1989.

Podľa § 8 ods. 3 zák. č. 553/2002 Z.z. dokumenty o činnosti bezpečnostných zložiek štátu [§ 2 písm. f) a g)] vo vlastníctve ústavu sú nenahraditeľným svedectvom o historickom období, v ktorom vznikli, a preto ako dôležité pre uchovanie pamäti národa sú jeho kultúrnym dedičstvom.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 553/2002 Z.z. ústav vydá tlačou a na elektronických médiách prepis evidenčných záznamov zo zachovaných alebo rekonštruovaných protokolov zväzkov a ďalších evidenčných pomôcok Štátnej bezpečnosti z rokov 1939 až 1989, hlavne s údajmi o dátume zavedenia zväzku, jeho pohybe a archivovaní, druhu zväzku a jeho zmene, osobách, ak sa nejedná o cudzincov, alebo objektoch, ku ktorým sú zväzky evidované. Zo zachovaných protokolov zväzkov Hlavnej správy rozvedky Zboru národnej bezpečnosti (I. správa) vydá ústav prehľad objektových zväzkov evidovaných do 31. decembra 1989 a prehľad aktívnych a vplyvových opatrení. Ústav vydá tiež tlačou a na elektronických médiách prepis protokolu zväzkov odboru vnútornej ochrany Zboru nápravnej výchovy v rozsahu objektových zväzkov a zväzkov osôb evidovaných ako spolupracovníci tohto odboru, ak boli využité na prospech Štátnej bezpečnosti.

Podľa § 19 ods. 2 zák. č. 553/2002 Z.z. Ústav priebežne vydáva tlačou a na elektronických médiách zoznam personálnych (kádrových) spisov príslušníkov bezpečnostných zložiek, sprístupnených podľa § 17 ods. 1 písm. b) bodu 2, zároveň s uvedením dátumu zaradenia príslušníka do bezpečnostnej zložky, služobných funkcií vykonávaných príslušníkom v bezpečnostnej zložke a dátumu ukončenia tohto zaradenia.

Podľa § 26 ods. 3 zák. č. 553/2002 Z.z. Ústav nie je povinný overovať, či údaje obsiahnuté v dokumente a údaje získané do informačného systému dokumentov zo zachovaných evidenčných pomôcok uvedených v odseku 2 sú presné alebo pravdivé.

Podľa § 26 ods. 2 zák. č. 553/2002 Z.z. v informačnom systéme dokumentov eviduje ústav dokumenty, ktoré sú predmetom sprístupnenia a zverejnenia, uchováva údaje o oprávnených žiadateľoch, a keď je oprávneným žiadateľom osoba oprávnená podľa § 17 ods. 3, údaje o zomrelej osobe uvedené v § 17 ods. 1.

Podľa § 155 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok účastník konania má právo uverejniť právoplatné rozhodnutie súdu okrem rozhodnutí týkajúcich sa maloletých. Súd môže účastníkovi, ktorého návrhu sa vyhovel, priznať v rozsudku právo uverejniť rozsudok na náklady účastníka, ktorý v spore neuspel, vo veciach ochrany práv porušených alebo ohrozených nekalým súťažným konaním, vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva, vo veciach ochrany práv spotrebiteľa, vo veciach ujmy na zdraví spôsobenej pri poskytovaní zdravotníckej starostlivosti a vo veciach ochrany osobnosti. Vo výroku rozsudku určí na základe návrhu rozsah, formu, spôsob uverejnenia a sumu nákladov na uverejnenie, prípadne výšku preddavku, ktorý je potrebné zložiť účastníkovi konania, ktorého návrhu sa vyhovel.

Vzhľadom na ciele právnej úpravy ochrany osobnosti, ktorej prvoradou požiadavkou je chrániť osobnosť fyzickej osoby pred zásahmi, pokiaľ k nim nebol pôvodca oprávnený, **nevyžaduje občiansky zákonník pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti zavinenie.** Kto sa zásahu dopustil, nemôže sa zodpovednosti zbaviť ani dôkazom, že bol v omyle. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti.

V konaniach na ochranu osobnosti dôkazné bremeno preukázania pravdivosti tvrdených údajov v zásade spočíva na subjekte zásahu, t.j. na tom, kto nepravdivým tvrdením zasiahol do osobnostného práva iného. V prejednávanej veci však Zákon o pamäti národa v ust. § 26 ods. 3 explicitne stanovuje, že Ústav pamäti národa nie je povinný overovať, či údaje obsiahnuté v dokumente a údaje získané do informačného systému dokumentov zo zachovaných evidenčných pomôcok sú presné alebo pravdivé. Ústav pamäti národa iba poskytuje to, čo sa zachovalo v evidenčných materiáloch, avšak nezodpovedá za pravdivosť údajov. Citované zákonné ustanovenie znamená, že v prípadnom spore na ochranu osobnosti, dôkazné bremeno nesie ten, kto sa domáha ochrany osobnosti (objekt zásahu), ktorý musí preukázať, že informácia v sprístupnenom zväzku je nepravdivá, pretože so štátnou bezpečnosťou v skutočnosti nespolupracoval, takže jeho evidencia ako spolupracovníka bývalej štátnej bezpečnosti je neoprávnená.

Navrhovateľ sa v konaní domáhal práva na ochranu osobnosti, ktoré malo byť porušené tým, že odporca na svojej internetovej stránke uverejnil údaj o tom, že navrhovateľ bol evidovaný ako agent bývalej Štátnej bezpečnosti, ktorý údaj je podľa neho nepravdivý.

Samotné zverejnenie tohto údajja na internetovej stránke odporcu nie je neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa, nakoľko odporcovi vyplýva priamo zo zákona povinnosť uverejniť tento údaj v rámci zverejnenia evidenčných záznamov bývalej Štátnej bezpečnosti, a to bez toho, aby bol odporca povinný overovať pravdivosť alebo úplnosť týchto údajov a bez toho, aby mohol odporca robiť akékoľvek zásahy do týchto materiálov. Neoprávneným zásahom v zmysle § 13 O.z. však je vždy šírenie nepravdivého údaju o evidovaní osoby v materiáloch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agenta. Preto súd v konaní skúmal, či navrhovateľ bol, alebo nebol oprávnene evidovaný v materiáloch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent.

S ohľadom na výsledky dokazovania, najmä s poukazom na právoplatný rozsudok Mestského súdu v Prahe čk: 32 C 46/92-46 zo dňa 14.júna 1993 a tvrdenia navrhovateľa, ktoré odporca vôbec nesporeval, súd dospel k záveru, že evidencia navrhovateľa v materiáloch bývalej ŠtB ako agenta je neoprávnená.

Odporca na základe zákona údaj o spolupráci navrhovateľa s ŠtB zverejnil na internetovej stránke, teda sprístupnil a šíril širokej verejnosti, čím neoprávnene zasiahol do

práva na ochranu osobnosti navrhovateľa, najmä jeho občianskej cti. Uvedený zásah bol objektívne spôsobilý narušiť jeho právo na ochranu osobnosti, nakoľko údaj o tom, že bola nejaká osoba evidovaná ako agent Štátnej bezpečnosti, má difamujúci charakter - konanie osoby, ktorá bola agentom ŠtB sa považuje v očiach verejnosti za nemorálne a takáto osoba sa považuje za osobu, ktorá sa podieľala na represii v období totalitného režimu.

Vychádzajúc aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č. 38/96, je neoprávneným zásahom do osobnostných práv navrhovateľa už samotná evidencia v zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti a už len samotné evidovanie v týchto zväzkoch je zásahom objektívne spôsobilým privodiť ujmu na osobnostných právach dotknutej osoby. Na to, aby došlo k porušeniu osobnostných práv fyzickej osoby teda nie je potrebné ani zverejnenie nepravdivých údajov, stačí, ak sa v konaní preukáže, že fyzická osoba je v registračných protokoloch bývalej ŠtB vedená neoprávnene, t.j. v rozpore s vtedy platnými právnymi predpismi upravujúcimi postup pracovníkov bývalej ŠtB pri evidencii a registrácii tajných spolupracovníkov a dôverníkov. Odopretie práva na súdnu ochranu iba s poukazom na skutočnosť, že Zákon o pamäti národa ukladá odporcovi povinnosť zverejniť registre zväzkov a preto nemôže dôjsť k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa, by bolo porušením práva navrhovateľa na súdnu ochranu.

V zmysle § 13 ods. 1 O. z. má fyzická osoba, ktorej právo na ochranu osobnosti bolo porušené alebo ohrozené neoprávneným zásahom, právo domáhať sa, aby sa odstránili následky týchto zásahov, preto súd návrhu v tejto časti vyhovel a určil, že navrhovateľ je vedený vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent neoprávnene, pričom zároveň uložil odporcovi povinnosť zverejniť toto rozhodnutie súdu na jeho internetovej stránke, kde sú zverejnené aj záznamy z registračných protokolov, čím sa podľa názoru súdu odstráni následky neoprávneného zásahu do práva navrhovateľa na ochranu jeho osobnosti. Návrh na zverejnenie právoplatného rozsudku je zároveň aj výrazom práva navrhovateľa vo veci ochrany osobnosti, ktoré vyplýva z ustanovenia § 155 ods. 4 O .s. p, preto mu súd vyhovel

Súd zároveň vyhovel návrhu aj v časti určenia, že odporca je povinný vymazať do 15 dní od právoplatnosti rozsudku na svojej internetovej stránke všetky údaje k osobe navrhovateľa pod registračným číslom 5096 registračného protokolu Krajskej správy Zboru Národnej Bezpečnosti – Správa ŠTB Banská Bystrica, keďže ide len o elektronické kópie a nie priamy zásah do listiny, ktorá naďalej zostáva archívnym dokumentom v zmysle zákona č. 395/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Náhrada nemajetkovej ujmy v danom prípade by bola dôvodná, avšak len voči subjektu, ktorý nepravdivé údaje o navrhovateľovi zhromaždil, prípadne voči jeho právnomu nástupcovi (Slovenská republika). Odporca však takýmto subjektom nie je a na viac mu zákon ani neukladá povinnosť overovať pravdivosť údajov, ktoré je povinný podľa zákona zverejňovať. Súdu teda vzhľadom k označenej osobe odporcu neostávalo nič iné, len návrh v časti priznania náhrady nemajetkovej ujmy zamietnuť pre nedostatok pasívnej legitímácie.

Podľa ust. § 142 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Navrhovateľ bol v spore úspešný len čiastočne – a to v časti určenia, že bol neoprávnene evidovaný ako spolupracovník ŠtB, v časti určenia, že odporca je povinný zverejniť právoplatný rozsudok v prejednávanej veci na svojej internetovej stránke, ako aj v časti určenia, že odporca je povinný vymazať do 15 dní od právoplatnosti rozsudku na svojej internetovej stránke všetky údaje k osobe navrhovateľa pod registračným číslom 5096.

V časti priznania nemajetkovej ujmy navrhovateľ v spore úspešný nebol. Navrhovateľ si v konaní voči odporcovi uplatnil náhradu trov konania predstavujúcu náhradu za zaplatené súdne poplatky. Navrhovateľ zaplatil v súdnom konaní súdny poplatok za podané odvolanie voči rozsudku č. k. 43C 233/2007-85 zo dňa 11.02.2008, vo výške 663,88 eura/20.000,- Sk Odporca vo vzťahu k náhrade trov konania prehlásil, že si **náhradu trov konania proti navrhovateľovi neuplatňuje**. S ohľadom k tejto skutočnosti, s prihliadnutím na to, že navrhovateľ mal vo veci len čiastočný úspech ako aj odporca, súd o trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O. s. p, tak ako je vo výrokovej časti rozsudku uvedené.

Poučenie: Bez právnych účinkov podá odvolanie účastník, ktorý sa vzdal odvolania voči súdu, po vyhlásení rozhodnutia (§ 207 ods. 1, O.s.p.).

Účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu I. stupňa odvolaním (§ 201 O.s.p.).

Odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, O.s.p.)

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

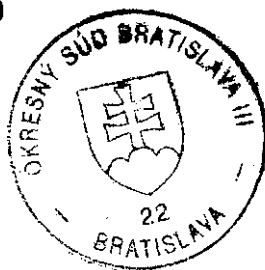
- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a)
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

V Bratislave, dňa 25. marca 2010

Za správnosť vyhotovenia:
Libuša Tatranská

JUDr. Anna Klepáčová
s a m o s u d k y ň a